

glóriáit, egyes ruha elemeket és stb. Az aranyozás volt talán az ikonfestés egyik legnehezebb része, mert hajszálvékony anyaggal kellett dolgozni, amely ráadásul nagyon drága anyag is volt.

Az aranyozás után került sor a kép többi részének a befestéséhez. Ehhez a legtöbb

esetben tempera festéket használtak, amelyet tojás sárgájából és vízből keverték ki. Utoljára, legvégső elemként a szentek arcát rajzolták rá az ikonra.

Az elkészült képet ezután speciális olaj alapú lakkal kezelték le, majd felszentelték.

(Az iPademről küldve)

Áldott Húsvéti Ünnepeket kíván minden kedves Olvasójának az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület.

Hrisztosz háréáv i méréloc – ornéal é Harutjun Hrisztosi Hrisztoszi! (Gyergyószentmiklós)

Krisztus feltámadt a halálból – áldott Jézus Krisztus feltámadása!

Kerek évforduló

100 évvel ezelőtt, 1916. március 3-án született

dr. Issekutz János

kúriai bíró, ügyvéd, jogtanácsos, a Budapesti Örmény Katolikus Lelkészég jogtanácsosa, a Bp. Főv. XII. kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzat elnökhelyettese, 1996-ban Kiss Ernő és Lázár Vilmos-díjas, 2006-ban posztumusz Szongott Krisztof díjazott.

Kisküküllő megyei Erzsébetvárosban született tiszta erdélyi örmény családban úgy apai, mint anyai ágon. Felmenői a nemesseget szerzett erzsébetvárosi Issekutz és Zachariás, valamint a szamosújvár-németi Dániel család tagjai voltak. Örmény katolikus rítus szerint nyert keresztiséget.

Mélyen hívő családban nevelkedett. Elemi iskoláit magyar és német iskolákban végezte Erzsébetvárosban és Brassóban, majd az erzsébetvárosi román tannyelvű gimnáziumban tanult. 17 éves korában kitüntetéssel érettségizett. Serdülő ifjúként

jutott árvaságra húgával együtt, amikor törvényszéki bíró édesapja elhunyt. Apai nagyapja ugyancsak dr. Issekutz János ügyvéd, városi tiszt ügyész, a gyulafehérvári Római Katolikus Püspökség ügyvédje, a Gyulafehérvári Hírlap lapfőmunkáse és főszerkesztője volt.

Édesanyja Zachariás Jozefa, nagyapja dr. Zachariás Simon orvos, aki budapesti (Rókus kórház) állását hagyta ott, hogy hazatérjen szülővárosába és a „szegények orvosaként” élje le életét nagy megbecsülésben és szeretetben, úgyis, mint az erzsébetvárosi örmény katolikus egyháztanács oszlopos tagja. Ősei az erdélyi, erzsébetvárosi betelepülés során (XVII. sz.) elévülhetetlen érdemeket szereztek, amelyet címeres nemességgel honorálta az uralkodó. A család történetét Bodurian János szépvízi örmény katolikus plébános Vörös hold c. könyvében (Szépvíz, 1930), Összetört harangok elbeszélésében örökölte meg az utókor számára.

Kora ifjúkorától arra törekedett, hogy keresztény neveltetését, hatalmas tudásvágyát, az emberek iránti szeretettel, önzetlen segítséssel ötvözve mielőbb segíthesse édesanyját és húgát. 20 évesen végzi el (összevont évfolyamokkal) kitüntetéssel a kolozsvári román jogi egyetem, állami ösztöndíjjal. 22 évesen ugyancsak kitüntetéssel, megszerezte a jogtudományi doktorátust. 1939-től Kőhalomban dolgozott, ahol a peres ügyekben – egyedülként az országban - 3 nyelven: magyarul, románul és németül tárgyalt, a peres felek igényei szerint. 1941-ben Budapesten leteszi a bírói és ügyvédi szakvizsgát. Besztercén, Bánffyhunyadon, majd Kolozsváron lesz járásbíró.

1942-ben megnősül Marosvásárhelyen, felesége a szászrégeni, lófő székely

származású Pataky Erzsébet, akitől 2 leánygyermek született a háború alatt: Anna Mária és Sarolta Erzsébet.

A II. világháború alatt 1944-ben hadiszolgálatra hívják be, míg felesége Anna Mária lányával Bánffyhunyadról menekül Magyarország felé és hozza világra Sarolta lányát Nován, Zala megyében. A család minden értéke, ingósága Erdélyben maradt.

1945 tavaszán amerikai hadifogságba kerül, ahonnan ősszel megszökik. A Dombóvári Járásbíróságon, majd 1947-től a budapesti Törvényszéken, s a Kúrián dolgozik polgári ügyszakban. Nemcsak Romániában, hanem Magyarországon is a legfiatalabb bíróként végezte munkáját, igen nagy szakmai és erkölcsi elismeréssel. Valamennyi munkáltató kiemelte jellemzésében a lankadatlan szorgalmát, példás ügy- és ügyfélszeretetét, alapos jogász felkészültségét, emelkedett gondolkodását, az ügyek körültekintő értékelését, eredményességét.

Újra kezdi a család az életét Magyarországon a semmiből. 1953 júniusában – több száz bírótársával együtt – elbocsátják a Legfelsőbb Bíróságtól az ügynevezett B lista alapján. Indok: polgári beállítottság, nyugatos, klerikális.

A család nyelvhátránya felfejtéséből újrakötött harisnya előállításával, majd pulóverek kötésével próbálja fenntartani magát. Később jogtanácsosként sikerül elhelyezkednie, majd a 2. sz. Ügyvédi Munkaközösség tagja lesz egészen 1976-ig, nyugdíjba vonulásáig.

1959-ben a magyar – román államközi jogsegélyegyezmény keretében egydéli felhatalmazást kap az Igazságügyi Minisztériumtól a romániai magyarok hazai vagyoni ügyei képviselőre.

Sok száz erdélyi magyar ügyét intézi nagy elismeréssel, hatalmas jogi tudással. Hosszú éveig részt vesz az ifjúság szakmai képzésében, az ügyvédi szakvizsga bizottság tagjaként. 1996. december 8-án bekövetkezett haláláig jogtanácsosként dolgozik.

A család Budapestre kerülése után azonnal felveszi a kapcsolatot a Budapesti Örmény Katolikus Lelkészséggel, ahol *Kádár Dániel* apátplébános és az Egyháztanács jogi ügyeit intézi. A plébánossal személyes kapcsolata különösen abban az időben vált igen szorosá, amikor felmerült a Bp. V. Semmelweis u. 9. alatti bérleményből az örmény katolikus kápolna áthelyezése a XI. ker. Orlay u. 6. szám alá. Az ingatlan egészének megszerzése, kiürítése és a templom felépítésének jogi ügyei képezték önként vállalt feladatát. *Kádár Dániel* plébános külföldi adománygyűjtő körútjai miatt rendkívül sok jogi segítségre volt szükség, tekintettel a hatalom egyházellenességére. Mindig és mindenhol kiállt a plébános mellett, és segítette őt. Az adományok devizahatósági legalizálása, az Orlay u-i ingatlan további résztulajdonának megszerzése, a bentlakók perек útján történő kiköltöztetése, a teljes kiürítés végrehajtása, a Plébánia átköltöztetésében való jogi részvétel, az egyháztanács működésének megújítása és az abban való részvétel évtizedekig önzetlen hozzájárulása volt, hogy az erdélyi örménység budapesti örmény katolikus egyháza és közössége megmaradjon. Rendszeresen részt vett a közösség egyházi és világi rendezvényein és családját, lányait is erre nevelte, akik a Semmelweis u-i kápolnában lettek első áldozók.

1993-ban elkészítette az első örmény kisebbségi önkormányzatok

választásához szükséges alapidokumentumokat és megállapodásokat, majd felkérésre elvállalta a XII. ker. Örmény Kisebbségi Önkormányzat alelnökségét.

Az Országos Örmény Önkormányzat 1996 október 6-i Aradi Vértanúk emlék-ünnepségén *Kiss Ernő és Lázár Vilmos díj*ban részesítette a hazai örménységért önzetlenül folytatott több évtizedes munkájáért.

Dr. Issekutz János egész életét végigkísérte az emberek iránti szeretet és segítőkészség. Példát mutatott az ifjú nemzedékeknek a soha meg nem alkuvásról, a magas színvonalon elvégzett munka örömről, az embertársaink iránti alázatról, a család fontosságáról. S ezt a példát adta át gyermekeinek is.

1996-ban, halála előtt segítette és lelkieken erősítette Sarolta lányát a keleti örmények által szított támadások elviselésében. Ő volt az, aki egy kulturális egyesület létrehozását szorgalmazta, hogy politikai viharoktól mentes legyen és megmaradjon az erdélyi örmény közösség, az örmény kultúra továbbörökítése biztosítva legyen Magyarországon. Halála után ezen végakarátát teljesítve Sarolta 1997. február 14-én létrehozta az egyesületet Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület néven.

20 éve, 1996 december 8-án hagyott itt bennünket. De megvalósítottuk azt, amit tanácsolt: az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület égisze alatt szorgalommal, magas színvonalú munkával, szeretettel, önzetlen segítséssel és tenni akarással az erdélyi örmény közösséget összetartani itthon és otthon egyaránt, megmaradni igaz magyarnak bármi áron, erdélyi örmény gyökerűnek, örmény katolikusnak.

dr. Issekutz Sarolta

Simon Mária Tímea

„Teljes és azonnali leszámolás a magyarokkal!”

Moszkva Erdély elrománosításával vádolta meg Romániát. Még mindig tabu, mi történt 1944-1945-ben: a románok tudtával és segítségével hurcoltak el több ezer németet és magyart szovjet lágerekbe.

Moszkva a múlt héten a második világháború történetének meghamisítási kísérletével vádolta meg Romániát. Az orosz külügyi szóvivő, *Maria Zaharova* Erdély elrománosítását is szóvá tette.

Oroszország álláspontját egy az erdélyi szászok 1945-ös deportálásáról szóló bukaresti kiállítás kapcsán fejtette ki *Zaharova*, aki emlékeztette Romániát, hogy a Szovjetunióba elhurcolt erdélyi szászok és magyarok listáját román köztisztviselők állították össze, és ezt arra használták fel, hogy a németek és magyarok létszámát csökkentsék a románság javára. Bukarest „sajnálatosnak és nehezen összeegyeztethető összemérésnek” nevezte az orosz külügyi szóvivő szavait.

A második világháború története még hetven évvel az események után is sok feldolgozatlan traumát hordoz magában, amelyekről sokáig nem volt szabad beszélni, ilyen az 1944-45-ös időszak, amikor röpké egy év leforgása alatt Erdélyből több százezer embert hurcolnak el csupán származása miatt. Amíg 1944. május 16.

és június 9-e között a németek a magyar adminisztráció segítségével deportáltak több mint 130 ezer zsidót Észak-Erdély területéről, addig pár hónappal később, 1944. októberében a szovjetek a románok közreműködésével visznek el több mint 25 ezer magyar férfit. 1945. januárjában a németek is sorra kerülnek, amikor 100 ezer erdélyi németet visznek el a Szovjetunióba kényszermunkára.

Ezekről a történetekről sokáig nem beszélünk, s a román külügy válasza azt mutatja, hogy Románia számára továbbra is a tabutémák közé tartozik ennek a korszaknak a feldolgozása. Az 1944 őszen lejátszódó eseményekkel kapcsolatban *dr. Murádin János Kristóf* történészt, a Sapientia EMTE tanárát kérdeztük, aki a téma egyik szakavatott kutatója.

dr. Murádin János Kristóf történész, a Sapientia EMTE oktatója

Bukarest nem értette vagy nem akarta érteni az orosz külügyi szóvivő szavait? – Nyilván nem akarta érteni Bukarest, itt